

Milost Pána Ježíše Krista, láska Boží, dar a společenství Ducha svatého se všemi námi! Amen.
 „Všechny stezky Hospodinovy jsou milosrdenství a věrnost pro ty, kdo dodržují jeho smlouvu a svědectví. Hospodinovo tajemství patří těm, kdo se ho bojí, ve známost jim uvádí svou smlouvu.“

Ž 25,10.14

Píseň 25 (1-4) *K tobě duši pozdvihuji*

Modlitba: Hospodine, svatý Bože, tvá myšlení pro nás nepochopitelně zahrnují celý stvořený svět, tvé milosrdenství nad naše představy obepíná nebe i zemi. Mohl bys pro nás být jen nepostižitelnou, nadřazenou cizí veličinou, jenže tys nám ukázal svou tvář ve zjevení svého Syna Ježíše Krista. A my jsme tě poznali jako Boha blízkého, naslouchajícího zvláště souženému tvorstvu a jej pozvedávajícího k naději a novému životu. Pane, dej ať dovedeme spolu s tebou naslouchat a spolu s Kristem se stávat novým stvořením. Dej nám porozumět plnosti jeho zjevení a proměňovat se mocí jeho Ducha, abychom žili v důvěře v tebe a abychom tě vyznávali slovem i skutkem. Amen.

Čtení: Mt 20,20-28

Píseň (Svítá) 327 *De profundis*

Text: Židům 10,35-39 (kralická) Kázání:

Tahle epištola psaná jakýmsi židům (židokřesťanům) opětovně volá k věrnosti a vytrvalosti. Vytrvat věrně ve víře mají ti, kdo jsou pronásledováni, haněni a posmíváni. *Kristus vám za škody stojí* – zpívalo se nejednou i v našem kraji a někteří snad ještě pamatujete, jaké je těžké unést pohrdání, diskriminaci a být solidární se zavrženými. A jaké je očistné a povznášející tím projít, aniž byste odpadli od víry, zahodili vzácné dědictví evangelia. Skoro by se chtělo říci: Aj, jaké to bývalo bohatýrské potýkání! Možná bychom to řekli s jistou nostalgií, protože tehdy (za komunismu) byl život věřícího jaksi významnější, dramatictější. Ale tak lehce se nám to neříká, protože víme o těch, kdo nevydrželi. A možná někteří z nich nic necítí (a je jim dobře?), a možná někteří někde v koutku srdce nosí pocit hanby nebo čeho -- a vlastně za ty oboje je nám to líto. A s námi to tak jednoduché také nebylo, možná jsme ostudně selhávali, když jsme vytrvali jen vnějšně, svou církevní příslušností, zatímco vnitřně, v samé svobodě víry a služby zavrženým jsme se tolikrát zaprodali a nechali zastrašit!

Ten čas je však pryč (doufejme, nenávratně) a výzvy k věrnosti a vytrvalosti tu teď podivně visí ve vzduchu. Cožpak jsme ohroženi? Chce nás někdo či něco oloupit o naši víru? Vyžaduje ještě dnes víra odvalu? *Smělou doufanlivost* (řečeno po kralicku)?

Zdá se mi, že naše víra je ohrožena nedostatkem ohrožení. Jsme ohroženi nudou. Právě tím, že věrnost jako by nebyla problém. To život víry zbavuje zajímavosti, napětí a usilování. Jako bychom onu *smělou doufanlivost* ani nepotřebovali. Jako bychom ani neměli důvod si ji hlídat a pěstovat. Jenže – neztrácí pak sama víra důvod pro svou existenci? Proč zápasit o něco, co nám nikdo nebere? (A co není ani pro nás překvapivé a od čeho nečekáme, že to změní svět?) Anebo - není pro nás problém vytrvat ve víře, ale zdá se, že se naše věrná věřící existence může začít čím dál víc podobat vyčichlému manželství trapně klopýtajícímu v uspávajícím rytmu přes pražce roků . . . kam a proč? (Mimochodem – můžeme pak vymýšlet sebekrásnější programy a projekty pro děti a mládež, ale pokud ztratíme tento směle doufanlivý náboj . . .)

Společnost, v níž tady v naší zemi žijeme, k nám nechová žádnou zvláštní zášť a nenamáhá se výsměchem. Jsme jí prostě lhostejní. Je jedno, jestli je tu o jednoho křesťana míň nebo víc (pokud zůstane u jednoho či dvou). A je jedno, co si ten jeden či dva křesťané myslí a co dělají (pokud neusilují o nadvládu anebo nezneužívají mladistvé). Jak se vyrovnáváme s nezájmem? Jak to, že ti, kdo se ptají po Bohu palčivě, nepřicházejí za námi? Potřebujeme ještě odvalu k životu víry anebo spíš kůži? Vytrvat, vydržet tu lhostejnost a držet si neochvějně svoje – je to dost? Možná ano. Bůh sud'. Ale já jsem si vybral záměrně kralický překlad, protože ta jejich *smělá doufanlivost* se mi líbí. Oni tak překládají málo

užívané řecké slovo *parrésia*, což jest odvaha, důvěra, ale také otevřenost, poctivost, otevřenost řeči a svoboda slova veřejně projevená. Rozumím tomu tak, že autor tohoto dopisu nabádá adresáty, aby se neuzavírali v sebe ohrazující obraně. Mají dost práce sami se sebou a on je ještě ponouká, aby vyšli spolu s Kristem za hradby, na popraviště, na smetiště. Do konfrontace s většinovým, v solidaritě s pohrdanými.

Víra obklopená nezájmem, víra stíhaná lhostejností se nesmí nechat nezájmem sevřít. Ve smělé doufanlivosti hledá, kde by si mohla zadělat na nějaké potíže. Třeba popichovat tučná, lhostejná srdce, vyhledávat zavržené a znát se k nim. My můžeme být tomuto světu lhostejní, on nám lhostejný být nemůže.

Třeba nám lhostejný není, ale máme jisté potíže se k němu vztáhnout, k němu vyjít. My církev. Možná trpíme jistým komplexem méněcennosti. My evangelíci, my jsme odedávna orientováni na hlásání evangelia celému světu a někde v podvědomí máme uloženo, že tím nejvlastnějším posláním církve je misie – obrácení celého světa ke Kristu. Ale teď žijeme ve společnosti, která je svobodná, pluralitní, tolerantní – do značné míry je možná naším, protestantským dítětem. A my ji vděčně přijímáme, ale tušíme, že ono klasické pojetí misie je s tím v rozporu. Vždyť máme-li druhé respektovat jako plnohodnotné lidské bytosti schopné vlastního názoru, máme-li být tolerantní a vděční za rozmanitost, nemůžeme se na druhé dívat jako na nedochůdčata, kterým musíme až my přinést tu jedinou pravdu. A tak já se toho klasického pojetí misie klidně vzdám. A nechám si líbit otázky: Nejsi zrádce? Odpadlík? Nevzdal ses výsostného poslání církve? Neztratil jsi ten základní křesťanský program a důvod své existence?

Myslím, že ne. Jde přece o to, nepřístupovat k druhým z pozice nadřazenosti a majetnictví pravdy, nevidět v nich pouhé objekty misijního zájmu, nemít svobodnou společnost jen za prostředí vhodné k rozvíjení náborových strategií, nemít za svůj hlavní cíl zisk (duší anebo saláru) – ale přesto se držet svého vyznání, své *missio* – poslání, vyslání, odeslání, cesty z usedlosti ven za hradby. Na popraviště, na smetiště. Do nesnadnosti, bez předem kalkulovaného úspěchu. Misie není ani tak získávat, jako spíš ztrácet, opouštět. Třeba bezpečí své (jediné) pravdy. Vystavit se otevřeného rozhovoru, jehož rozhodčí nám předem nefandí. Vždyť tahle pluralitní společnost má smysl jen tehdy, nebudou-li se různorodé skupiny a jedinci držet každý toho svého ve svých pískových hradech, ale účastní-li se společného hledání a debatování. Je mi skutečně jedno, jestli je tu o pár křesťanů víc nebo míň a jestli nám při sčítání lidu stoupnou statistiky – ale není mi jedno, co přinášíme do toho pejsko-kočičího hrnce, kterým náš dnešní svět je. Jak se účastníme jeho ideového kvasu. Znamená to naslouchat a respektovat druhé v jejich jinakosti, sebe pak v otevřenosti a poctivosti prezentovat co nejvěrněji. Misie dnes tak pro mne začíná u otázky: Kdo jsem? K čemu tu jsem?

Ten, kdo žije z Božích zaslíbení, z Boží budoucnosti. Motivaci k víře, k věrnosti a vytrvalosti čerpá list Židům z obrazů: vejít do svatyně (podílet se na svatosti), vstoupit do odpočinutí, do života. Do života se vchází vycházením za hradby, na popraviště, na smetiště. Víra žije tam, kde se umírá. Kde to bolí. Kde to není jednoduché. Kde je pořád potřeba smělá doufanlivost. Amen.

Píseň 334 *Kristus Pán vstal z mrtvých*

Ohlášky + sbírka

Píseň (Svítá) 143 *Kde, Pane jsi*

Přímluvná modlitba + Otče náš

Poslání: „Blaze tomu, kdo má ku pomoci Boha Jákovova, kdo s nadějí vzhlíží k Hospodinu, svému Bohu, jenž učinil nebesa i zemi s mořem a vším, co k nim patří, jenž navěky zachovává věrnost.“ Ž 146,5-6

Požehnání

Píseň 579 *Ó Králi věků*